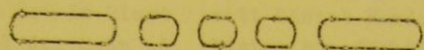

ÅTSKILLNAD

TIDNING FÖR LAIRATÖRNINGEN

S.S. 1940.

N:r 1.

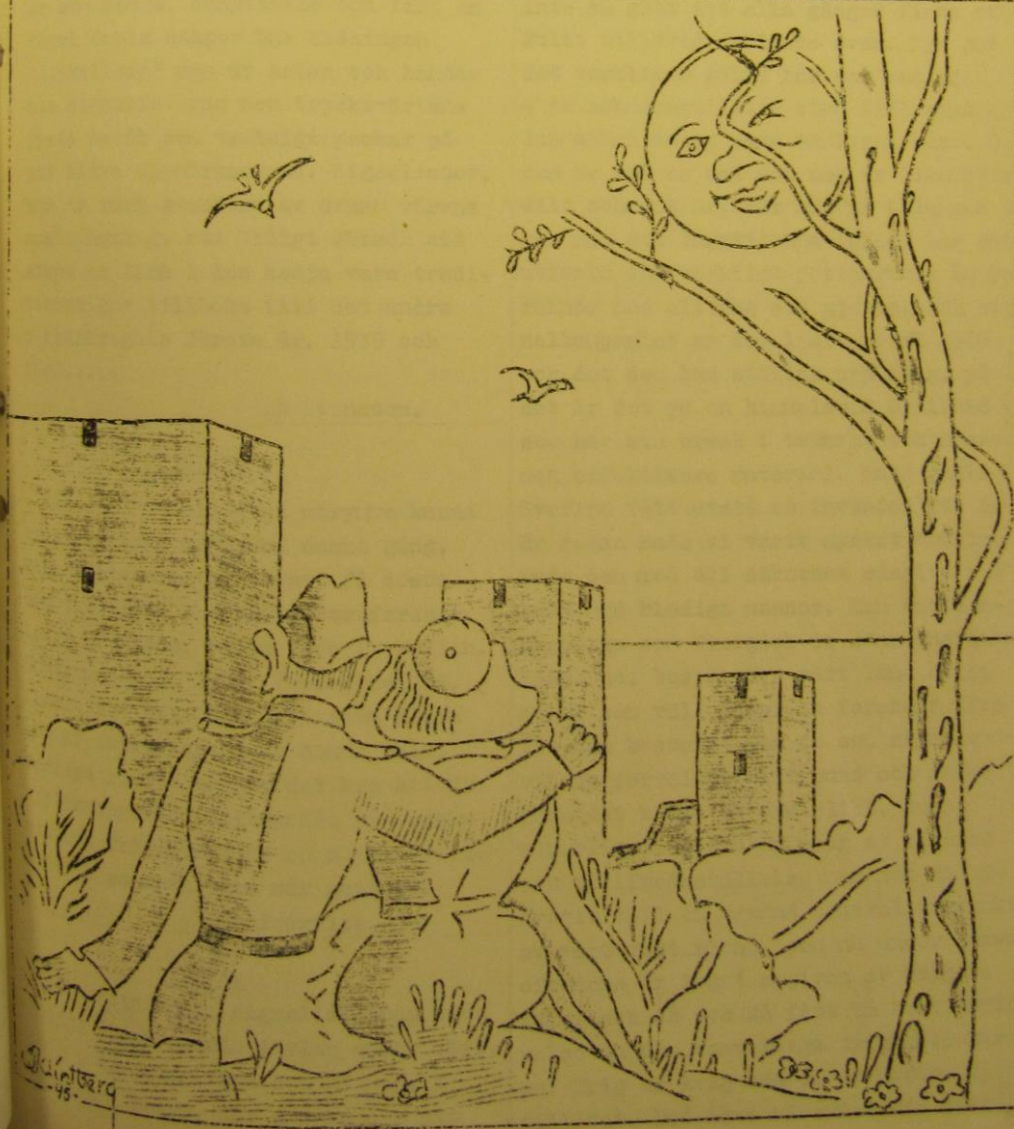
Redaktör och ansvarig utgivare:

Våren

Årg. 6.

16 Svensson

1945.

FRÅN MIN SYNVINKEL OCH MED EN
ANHÅLLAN OM ÖVERSEENDE!

....8....

Sedan "Åtskillnad" utkom till jul 1942 har den inte synts till, det är ett faktum som inte går att bortresonera. Redaktionen har haft att kämpa med en del svårigheter som inte kunnat bemästras, vad än vi alltså legat i ide i två år. Jag påminner mig historien om anokdotturisten som kom till Pompeij och sade: "Här måste någonting ha hänt"! Ja, det är klart att det kan hända en hel del även på en liten redaktion, men diktatoriskt och på oget ansvar sätter jag på stämpeln "Honlig", samt anhåller förbindligast om överseende för vår dväla och lovar bot och bättring i dagar som komma. Pånyttfödd och likt en fågel Fenix stiger här tidningen "Åtskillnad" upp ur askan och hamnar hos signalisterna med trycksvärtans tyta språk som trotsigt pochar på att bli uppmärksam. Signalister, här är vårt resultat av denna vårens ansträngning, ett ärligt försök att skapa en länk i den kedja vars traditioner går tillbaka till det andra världskrigets första år, 1939 och 1940.....

16 Svensson.

FRÅGESPORT.

..... av orist på utrymme kunna vi ej medtaga frågorna denna gång, utan deltagarna komma att få dessa sig tillsända per brev. Fortfarande leder B. Proos, Falun före I. Vallin, Hårdhön och I. Ivås, Visborgslätt. Skulle det till äventyrs vara flera som är intresserade av denna idliga andliga idrott så går det bra att få upplysningar om deltagande på redaktionen. Frågesport är en hjärnkvilibristik som man bara når gott av.

Den frågvisse.

VARPA.

Varpkastningen, signalisternas egen årligt återkommande tävling sedan 1941, blir i år antagligen den 27 maj, i Visborgska hagen, där det kommer att

kastas en vandringspräst. Evad har vi har två inteckningar och Harald Svensson en, så nu gäller det att få dit flera namn. Vad säger Erik och Bertil Söderdahl om saken? Ävenså väntas en kraftansträngning från Klang, Christiansson och Englund!

HÄR DU GJORT DIN PLIKT?

Då nu krigets slut kan skönjas frågar man sig om den beredskap vi utfört varit till nytta och om varje man gjort sitt bästa? Handen på hjärtat, signalister hur förhåller det sig med den saken? Har vi verkligen lagt nanken till och visat oss värdiga ättlingarna till det folk som en gång i tiden försvarade den svenska kusten? Ja, nog kan man fråga sig alltid, men det är kanske inte så gott att alla gånger finna ett fullt tillfredsställande svar. Men när det verkligen gäller har var man gjort sitt och dragit sitt strå till stacken, den saken torde vara tämligen klar. Sedan är det en sak som nog är lika överallt och det är, "när man är i lunpen då tar man det lugnt"! Men ändock har det utförts ett verkligt jättearbete om man räknar med allting som gjorts. Och signalkonpaniet av den 1:ste april 1940 och det som kan ställas upp idag, på det är det ju en himmelsvid skillnad som har sin orsak i träning och nyare och effektivare materiel. Hade gamla Sverige fått utstå en invasion för fem år sedan hade vi varit nyckot orutinerade och med all säkerhet slagits tillbaka med blodiga pannor. Men detta ohyggliga som övergick de skandinaviska länderna, besparades vårt land av en orsak som väl endast en forskande framtid kan besvara. Men de som någorlunda vill ha förvaltats sitt pund och försökt göra det bästa av sin plikt, kunna säkerligen nu dra en suck av lättnad och tillfredsställelse med att ha bidragit till en erkänd neutralitetsvakt av vårt födterland, som nu under dessa ofredens år legat omgiven av krigets åskor och då och då fått en besk påminnelse om den vanvettiga tanpen om Europa. Krig är krig och då är nästan allt tillåtet. Det hava vi svårt att fatta,

vi som ju numera inte är något krigan-
do folk utan blott lever för en var-
aktig fred. Vad är då naturligare än
att vi ha svårt att förstå plikt och
disciplin i dess verkliga betydelse.
I krig är ju brott mot ovan citerade
ord många gånger liktydigt med döden.
Den som vill fred han rusto sig för
krig, heter det, men utan plikt och
disciplin inger säkerligen inte sol-
daterna någon respekt. Vi ha gjort
vår plikt i fred och kan tacka för-
synen som besparat oss krigets fasor.

Rävvhagen den 3 maj 1945.

Harald A. Svensson.

Rävvhagen den 8 maj 1945.

Bästa signalister!

Hoppas Ni når bra och har det triv-
samt var Ni än befinner Er!

Vi firar fredens dag i dag! Tänk,
fredens dag efter alla dessa år! Ändå
sedan 1939 har slaktandet pågått och
nu äntligen ringa klockorna in freden
i Europa!

Vi har sett Finland, Danmark och
Norge strida mot en förkrossande över-
makt och svikta under ockupationens
tryck, fast det sista besparats fin-
narna.

Det är många tankar som tränger sig
på en i sådana här ögonblick och det
är svårt att riktigt uttrycka vad man
får innerst inne, men nog skall det
bli skönt att vara ständigt civil.

När den stora mobiliseringen blev ett
faktum den 8 december 1939 och vi tå-
gade in i musikbaracken på Slätten
kunde vi väl aldrig ana att slutet
skulle bli i Rävvhagen. Men så är det
och för mig som nu slutar en två må-
naders tjänstgöring känns det litet
konstigt att vota att nu har den stora
inlämningen kommit eller för att ta
ett slanguttryck: "Den eviga nuckar-
dagen". Man skall n.a.o. inte mera
inkluda sig de fältgrå, slippa göra
hombör, anhålla, n.n.

Jag sitter här och bollar förstrött
med tankarna till taktiken av skrivna-
skinnens klapprande och försöker skri-
va mitt kanhända sista brev från denna
stadsdel. Vad är då naturligare än att

jag skriver några enkla rader till ni-
na kamrater, signalisterna, från dessa
orosfyllda år och tackar för allt vi
haft gemensamt, både de glada stund r-
na och de som varit mörka. Kamratskap-
et har i det stora hela hållit för på-
frestningarna och det är ju enbart
glädjande. Vi som fått epitétet "Eter-
vågens män" kan nu i lugn och ro släp-
pa det lätt graciösa greppet om noren-
nyckeln och se framåt mot en ny epok
där mänskligheten kanske återfår tron
på sig själv. Vår första stora träff
efter freden blir den 27 maj, då jag
hoppas på nästan 100%:ig tillslutning.

Väl mött i alla av ursvensk granit-
hårdhet!

Med hälsningar

"Den gamle korpralen".

SIGNALLOTTAN.

I beredskapens långa, hårda år,
då brist på personal var svår ---
helt hastigt man på kvinnan fann
och se, hon löste av en man.
Vid telefon och skrivmaskin,
där var hon verkligt, praktiskt fin!

Kvinnlig röst hörs svara: "Militärcent-
ralen",
till förvånad stockholmskis från "Nalen",
och en oj alltid formen var en Venus
Milo ---

spelar ingen roll, nu säger rösten
7:de Milo!

Kvinnan som soldat hankallas lotta,
varje morgon uppe uti tidig otta!

De avancerat till serjeanter, furirer,
korpraler,
så påstå oj sedan att kvinnan är
"skraler",
för de trivs med jobbet, är nöjda med
livet,
fast än det militära oj är så över-
drivet!

Till erinran jag ville göra i fin
terracotta,
en staty av vår gotländska signallotta!

Lottor och kvinnor i allmänhet.

Experimentkåseri u.p.a.

Det var dans i Rävvhagen härom kvällen,
närmare bestämt den 4 maj anordnat av...
ja det var inte signalisterna de näste
bestämt sägas ifrån, ty kritiken från

det kvinnliga inslaget blev säkert inte mild, det är något som instinktivt står för mig. Trots allt, det blev lite swing, vals, hambo, tango osv. Jag hade den äran att föra en lotta i dansens virvlar vid ett tillfälle, inon parantes kan jag tala om att hon har två bröder som tillhört eliten bland signalisterna, och vad var då naturligare än att santelet kom att röra sig på det område som har samband med det militära. Helt plöteligt kom det impulsivt: "Men varför kommer aldrig "Åtskillnad" ut nu för tiden då?" "Har den blivit precis så?" Ja, vad skall man svara på sådant! Jag sade lite lugnt men inte alldeles obesvärat att den inte var så, att den blott sov och skulle snart komma, väckt av vårsolen och en oösvinglig skaparlust som absolut födrade att någonting gjordes! Ja det tyckte hon var fint och jag lovade på dansande fot att ägna litet av utrymmet i bladet åt våra värmer lottorna! Jag lovade alltså och här ser ni resultatet! Det är inte nyckot men vi har dock uppmärksammat or och skall försöka att inte glömma bort or alldeles i fortsättningen. Men för att återgå till dansen. Den fortsatte men till slut var tydligen nåttat rågat och de flesta flickorna avtågade och man hörde uttryck som "Ni dansar ju inte med oss"! Henskt! Tablå! Verkligt! Tystnadens slöja dras diskret över. Till Rävragens försvar nå erinras att de har blandat upp oss här ute och vi vet ju alla att när det kommer vatten i grädden blir det inget vidare. Mitt rent privata försvar för blamagen består däri att min partner från en slow-fox kom och tackade och sade adjö, vilket bör räcka som ursäkt om man dock uppbar ett tack, vilket knappast de arrangerande fick. Egoistiska karar säj! Som sagt kvinnan har förlämnat sig uniform och hjälpt oss att fylla en del funktioner som vi annars skulle ha blivit inkallade för, vi borde således kunna se upp till den med en viss boundran att de kan klara sig i många fall nyckot snidigare

än en man, och de ha skulle ligga rättigande till den nivå de hunnit! Förmodligen få väl även de s.k. "muck" nu när kriget är slut, men jag tror inte de glömmor sin "rekryt" i första taget inte. Alltid är det väl något vackert minne förknippat med den lottotjänst som frivilligt tagits och många nya saker som inlärts vilka även kan gå att använda i det civila. Att det har varit lite smått gnissel ibland går väl inte att komma ifrån, men det är ju överallt och går det bra jämt kan man ju inte se vad felan ligger! Hur ni själva däremot ser på oss är en sak som inte jag kan utreda, men förmodligen anses vi som ett nödvändigt ont, eller vad säger exempelvis lottorna Österberg, Nilsson, Jacobsson, Nyquist, Vallin, Olsson, Vahlström n.fl.?

Son avslutning på mina enkla rader, och med adress till flickan vill jag citera den amerikanske skalden Longfellow's ord: "Gack att nöta den töcken-omhöljda framtiden utan fruktan och med ett manligt hjärta"!

Men tänk nu inte för nyckot på det manliga hjärtat så att det egna glöms bort!

S.....

VÅRNATT.

I nattens dunkel med vinden förs
en stilla melodi så spröd,
den tonar så sakta, den hörs
för mitt öra med lockande glöd.

Det är vår och det suckar i jorden,
viporna skrika i nattens skymning ---
jag tycker mig höra de härliga orden
om en egendomlig, berusande stämning!

Då det så ofta blir kind mot kind
och två ensamma hjärtans eviga sång ...
Den enda som något vet är vårens vind
men den susar och tiger i tid så lång!

UNGKARLARNAS PÅ TILIBAKMARSCH!

Ja på här åren sedan 1943 har ju en del ingått i det äkta ståndet, ja vi står snart inför det faktum att ungharlarna kan räknas i ensiffrigt tal! Livets gång är sådan! De som gift sig följer här, skulle jag ha råkat glömma någon

ber jag på förhand om ursäkt! De äro:
Harrysson, Klintberg, Wiederkrantz,
Britze, Landberg, Sandelin, Thingron,
Jacobsson, Kuhlau d.y. och Wahlin!
En del ha fått telegram från S.S.
1940, men den del inte, på grund av
att man inte haft reda på det! Telo-
grammet till "Disse" Wahlin skall jag
till slut be att få citera:

Brudparet Wahlin,
St:ta Nygatan 14,
Stockholm.

Livets värde finna,
onsan inte går ----
men man och kvinna,
genomsant det förstår!

16 Svensson.

VÅREN.

Vad väntar Du av våren?

Det pånyttföddas glädje finna,
som lika skall de djupa sären,
och nya livsens trådar tvinnas?

Äro på våren som en ny epok,
att kärleksskinnet kring dig står,
och tolkar så ett lättförståeligt
språk:
att Du och verklighet består!

H.S.

"HALLÅ!"; "Alarn, dä ä inge falit!"

Lite snött, lite gott, lite
slundigt, lite plock från
hörnens väldiga rike, där
ingen pardon gives och ett
skönt kring en människa kan
giva upphov till en viss
nimbus som omsväver person-
en ifråga! Vadmer kan anses
behövas!

I --be blev det för många år se-
dan eldsvåda och på en av de större
gårdarna väckte bonden gårdens tjänste-
folk med följande harang: "Hallå,
alarn, dä ä inge falit, dä barä
brinnar i Pättssons snidu, ta trö-
spannarna i lagån, men ställ dum int
för nörd eldi, ja kunnar ettar nä
assurangen!"

-o-o-o-o-

Det var före förra världskriget,
och för att förbygga smittofara
desinficerades det här och där i
källarna överallt. Av arbetarlaget vid
ett tegelbruk på nollasta Gotland
var det en som inte tyckte om detta,
och ville ge den där Lagerman i

Visby "en go biskoning", men han hade
aldrig ringt i telefon förut. De andra
menade emellertid att det skulle gå
bra om bara en som hette Thungron
ringde upp, sedan hade han vara att
svara. Sagt och gjort, Lagerman ring-
des upp och svarade, vår nyckel origi-
nelle man i den här historien grep
luren mellan sina arbetsvåkade händer
och sade ned en grov, säregen stämma:
"Hallå ä dä Lagaman, förbjud dock den
där defileringen, sprutä va s-n i
vill, men steuu jär main, nå gi vi
f-n i dä här Thungron, nu ringar vi av!"
Alltsammans sades i luren och den sä-
kerligen förvånade dr Lagerman kunde
inte annat än säga: "Vad var det för
en människa!"

-o-o-o-o-

Vid ett santal på fastlandet mellan
"Svisse" och en fastlämning skröt den
senare över en fångst av en gädda på
över 20 kg. Därvid kunde inte "Svisse"
hålla sig, utan ned baron Münchausen i
tankarna svarade: "Nere på Gotland
finns det ett träsk som heter Tingstade
träsk, där drog vi en gång upp en
ansjovis utan stjält på 42 kg. Att det
blev tyst behöver väl inte sägas.

Apropå gäddor, så slogs en s.k. sol-
gädda häromdagen ute vi Rävhygen. Hur
stor undrar Ni kanske? Omkring två
timmar!

-o-o-o-o-

En neger sitter i sknen, ser en vit
man cykla förbi och utbrister: "Titta,
vit man sitta och gå!"

-o-o-o-o-

Qvisling har lagt av utrustningen
stod det i bladet! Det var väl svep-
skäl!

-o-o-o-o-

Söndagen den 23 juni 1941 var det
larm med anledning av det tysk-ryska
krigets påbörjande. En del var ju i
feststämning med anledning av midson-
narkhelgen och det får man inte förundra
sig över. Det blev telefon till signal-
kompaniet och en röst frågade om det
var nödvändigt att komma in med det-
samma. "Ja det är klart blev svaret".
- "Kan det inte vara tills i morgon?"

- "Nej, absolut inte, Ni måste in i
dag, men vem är det som frågar?"

- "Det är 52 Nilsson!"

- "Är det identitetsnummer eller in-
skrivningsnummer?"

- "Nej f-n det är skonummer!"

-o-o-o-o-

Tänk att vi får rycka ut nu för all-
tid, det är väl skönt! Slippa gå i
kronskorna och halka på bananskalen!

-o-o-o-o-

Den 7 maj var kungsgatan i Stockholm
som ett hav av fredsuppluppna männi-
sker men lägergatan på Slätten var
visst som vanligt!

-o-o-o-o-

"Alla sätt äro bra utom de tråkiga"
sade Voltaire! Alla män äro bra utom
de bråkiga", sade flickan.

-o-o-o-o-

Ur en uppsats i småskolan: "När
krusbären går i ax är vi färdiga för
examen".

-o-o-o-o-

"Stortrutna kämpar, blåsupna män,
flugsvamp drack hövdingen i rjödöt!"
Pritt efter Tognér om man får tro om
utav de något senfödda ättlingarna
till de gamla vikingarna vid namn
Stahre.

-o-o-o-o-

Han som varit uppe och flugit och
svängde sig med obekanta ord: "Jag
såg Visby i fågelrespektiv"!

DIVERSE

smått och gott från den internationella
världsmarknaden

erligt Europas Annonssblad
våren 1945.

-o-o-o-o-

TILL SALU

Marskalkuniform till salu. Passande
för mera korpulent spekulant. Skall
dekorationer till fransidan medfölja
ökas priset obetydligt.

Hänvändelse till

H. Göring,

Adr: Hitlerbunkern,
Nägonstans
Berlin.

-o-o-o-o-

Handlingar, såsom fredstaktter,
deklarationer, diplomatiska skrivel-
ser, ingångna krigsrapporter n.n.n.n.
försäljas härmed till högstbjudande,
såsom nakulatur.

Intresserade kunna vända sig till
museivaktmästaren, Nationernas för-
bund, Genève.

-o-o-o-o-

LEDIGA PLATSER.

Holvetots herre har informerat om
att platsen som kombinerad dörrvakt
och eldare är till ansökan ledig, omär
förutvarande snart avgår till följd av
den tunga arbetsbörda de senaste årens
nyckna passerande medfört.

Sökande bör ha haft vana vid vulkan-
utbrott och jordsbävningar, samt praktik
vid svavelbränning och oljeeldning.

Banditer, gangsters och självmords-
kandidater göra sig icke besvär, utan
endast verklig kraft kan räkna på att
bliva antagen.

Ansökningar kunna ställas till

Herr F - n

H - o.

-o-o-o-o-

PERSONLIGT.

Tre äventyrslystna svenskar önskar
förbindelse med f.d. frontsoldater för
event. äktenskap. Vid nationalitet
fästes intet avseende, blott ej för
många defekter förekomma.

Svar kunna sändas till

Inre-Yttre och Vidgad front,

d.t.k. .

-o-o-o-o-

Kalle: Är Wigfors cirkusartist?

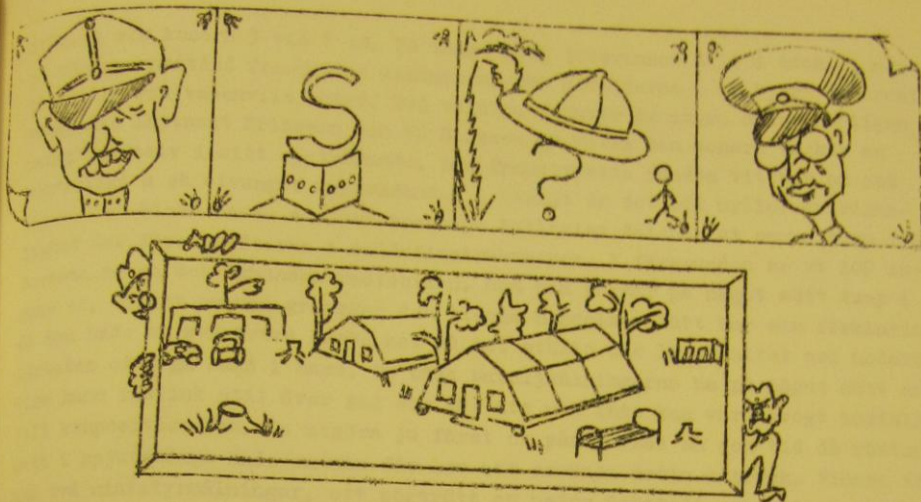
Pappa: Nej, det är ju vår finansminis-
ter.

Kalle: Ja, men pappa, det står ju i
tidningen att han förevisade en ba-
lanserad bud-get inför hela svenska
folket!

-o-o-o-o-

Lilla Helga sitter i kyrkan bredvid
sin mamma. Rätt som hon sitter så
säger hon: Varför döper prästen om
mig. Han säger: Helga varde ditt namn.

-o-o-o-o-

VÄRVERNISAGE I RÄVHAGEN.

I Rävhaben exponeras en konstutställning som inte utan vidare kan förbigås. Den är öppen blott för närvarande och kan betraktas som en s.k. sensation, en kraftansträngning av våra kända och okända förnågor, vilka härmed överlämna sina dukar till en med all säkerhet hårt kritiserande åskådarmassa. Det slags konst som här företrädes kan väl näppeligen kallas krigskonst, men ej heller hänföras till de fria konsterna. Man torde kunna fastslå att det rör sig om en satirisk och ironisk konst under humorns beskyddande täckmantel.

Bland de mera framträdande dukarna måste vi framhäva, alla kompanicheferna sedan kompaniets början, utförda i olja. Vi se kapten Källström allvarlig, värdig, behärskat blek, men ett lättnadens skratt synes vara på väg, liksom efter en generalinspektion, vi se kapten Steffen med den där tusandj-a glintan i ögat och ett f-n på läpparna, han verkar den hårdkokte där en gossesjäl slumrar. Nästa duk verkar en aning defekt, det gäller löjtnant Faugust där han dekorativt placerats mitt i en afrikansk djungel med en lotusblomma i knapphållet på sin burmus och med en kannibal som sällskap, vilken han dock tycks ignorera fullständigt och uteslutande intressera sig för innarmätet på en ringinduktor av äldre modell. Den lätt sand- och cognacsfärgade bakgrunden kan tas som en viss storslagen, men med reservation för speciell kritik. Sist i raden av cheferna hänger kapten Blume, prydd i ett par väldiga goggles och med ett diplomatiskt småleende på läpparna som efter en diskussion med major Brons 1943 eller kapten Struwe 1944. Han gör dock intryck av att vara en kraft att räkna med och hans djupt pejlande argusöga inger en känsla av respekt och för angrepp utifrån av andra icke signalistchefer, väl förberedd människa. Konstnären Mr X har här lyckats förvånande bra i färgerna där en subtil framställning förenar det nyttiga med det nöjsamma. Till dessa tavlor kom en gång i framtiden åldrade signalister blicka upp till de som en gång voro deras chefer och allt i allo på detta snart legendariska signalkompani med ordningsnummer 41. Så är det vidare flera s.k. bataljmålningar, den ena föreställer "Markotenteri Stettin i tältbarack nr 4, sommaren 1942". Tavlan verkar grotesk med vulgära, utmanande och halvnakna kvinnofigurer finurligt infästade i en travo järnsängar i dukens ena sida. Från himlen faller liksom en svärflock, bildad av obetalda räkningar, så symboliskt sett måste man erkänna att det är en träffande sak med underlag från verkligheten. Nästa duk är ett motiv hämtat från larmet den 18:onde maj 1940. Scenen är rollen hos-

lihuset och kasern 3 vid I 18. På långt håll försvinner allt i töcken, men på närmare avstånd framträder konturerna och detaljerna i en bjärt kontrast till allt vad vapenvila heter. Två väldiga figurer dominera duken, nämligen dåvarande löjtnant Eriksson och 52 Nilsson av vilka den senare verkar en mening agrossiv i sitt uppträdande. Den framsträckta handen vittnar om ett kerkratligt o ch otvungnet uppträdande. I övrigt är det ett nyller av signalister och bland dessa ser man sergeant Tallqvist delande ut ammunition i enlighet med föreskrifterna i soldatinstruktionen. I förgrunden se vi 108 Andersson se om den Ekmanska radiobilen, men han verkar på något sätt tung i gump en, vilket om man granskar den tidens händelser lätt har sin förklaring då han hade en svårartad karbunkel på det ställe där lärarenitet och nodersviss hunc ristisk stil över sig som gör att man inte kan vara avogt inställd till kompositionerna. De utgöra ju först en påminnelse om den tid då rätten nas två miniatyrmålningar, ett porträtt av major Sjöstedt och ett av löjtnant Fröln, där den ene ser ut att representera den äldre skolan och den andre den yngre. Tavlorna verkar inte övertygande, de se faktiskt ut som om de skulle varit utförda i förbigående, konstnärens idé verkar för en utonstående lite långsökt, men för en mera initierad torde den vara lättförståelig, då mest på sin anspelning på verkligheten. Så är det till slut två dukar kvar att orda om, och kanske kan det sägas att det bästa är gönt till slutet med den avsikten avsluta med de förmänligaste skapelserna sist. De gälla här adjutantkategorien inom det militära, alltså ganska lätt uträknat att det här gäller fanjunkarna Hammarström och Huldt som i gigantiska porträtt hänga på var sin långsida, för att bättre symbolisera vidden av deras funktion och rätt förstå deras allomfattande verksamhet och kunnande av både den rent praktiska och teoretiska sidan i det militära. Konstnären har dock tagit sig friheten att pryda den i kask, ehuru den numera är avskaffad från militärt bruk, men det får väl tas som ett originellt utslag av sköntlymo. I fältgårdarna av furuskog erbjuds tavlorna en anblick som även den mest kräsne får svårt att se sig nått på. På grund av prisets storlek har inte någon köpare anmält sig men vi ha sett generalstabens tekniske rådgivare slå sina lovar kring den, så förmodligen kan man anta att de komma att hanna i huvudarkivet under rubriken "Lång och trogen tjänst". Som helhetsintryck av utställningen får man väl sätta att den bör ses även om den inte kan förstås.

En separatutställning i samma miljö för någon tid sedan förtjänar kanske till sist att i all korthet omnämnas. Det var två välkända förnågor, nämligen Baron Höst, alias Ribben, alias Gardelin och Monsieur Klintberg, vilka gjort en del saker av vilka särskilt två vann kritikens gillande. Den ena var Gardelins parodi på "Ringaren i Notre Dame" där man kunde skönja ett visst avståndstagande från det egna jaget, där inte de krystade färgklickarna fanns med utan det hela verkade ren naturlig idealism, framsprungen av en intensiv upplevelse grandiosa, nonstruna öde. Vidare var det Klintbergs "Krigsrätt" där man inte såg någon rättssal med domare och anhållen osv utan rätt och slätt en tallrik ärter med ett stycke fläsk. Kombinationen var hållen i snackliga gula och dallrande färger, som erbjöd en syn som kunde trotsa den mest nitte o ch kräsne.

Kritiken till ovannämnda konstutställningar vill till sist endast anhålla om översende, samt meddela att han tagit lektioner i såväl boxning som nationellövning. Yes.